

A quatre quilòmetres i mig de l'horitzó

Blanca Casas Brullet

Sembla que puc calcular amb precisió la distància que em separa de l'horitzó: 4,5 km i escaig, una hora caminant, si fa o no fa.

Aquest horitzó, el meu, es desplaça amb mi; si m'assec, la distància s'escurça; si m'ajec, s'encongeix encara. Si m'enfilo, s'obre, s'amplia, s'engrandeix. Es tracta, bé que ho sé, del meu camp de visibilitat, soldat al meu punt de vista.

L'horitzó m'amaga un enjondre que només imagino, que apareix de mica en mica a mesura que avanço; al "més enllà de l'horitzó" tan sols hi accediré més endavant. Fins aleshores, previsions, projectes, hipòtesis, suposicions. Mirar de desxifrar l'horitzó incita la divagació.

Projectes, projeccions, hipòtesis. L'humanitat no es cansa de fabricar imatges d'aquests futuribles, imaginats, calculats, modelitzats, xifrats...

En uns temps on el precari s'instal·la en tantes esferes de la vida, aquest camp del visible ben mesurable ($D = 3,57 \times \sqrt{h}$) em sembla de cop un bon recordatori de l'efímer. La línia de l'horitzó de cadascun de nosaltres considerada com un curt terme disfressat d'infinít, potser?

Però si l'horitzó s'esborra rere una espessa boira i els límits de l'espai es desdibuixen, avançar i moure's esdevenen un problema. Sense horitzó ens quedem sense separació entre cel i terra i quedem en suspensió. El problema d'un horitzó desenfocat en permanència és que pot arribar a abolir l'imaginació: inquiet per l'emplaçament dels nostres peus, podem oblidar d'alçar el cap, projectar la mirada, imaginar el que s'amaga més enllà del nostre camp visual, i quedar-nos en l'espai vague de la supervivència immediata.

Fa uns mesos, després d'una nit de mestral, sense esperar-m'ho, vaig veure Mallorca des de la serra de Prades. De cop va aparèixer davant els meus ulls quelcom que sabia que era allà, però que jo creia situat més enllà de l'horitzó. Aquell dia, bastant més calorós del que es podria esperar per l'època de l'any, l'illa va aparèixer dins de l'espai del visible, amb el perfil de cop i volta ben enfocat.

Avui, en canvi, mesos més tard, ens trobem en un moment de suspensió a causa d'un virus, i en el perímetre visible es dibuixen perspectives ben precàries.

Léa C., m'escrivia molt justament al començament del confinament que «el sentiment d'urgència és menys present pel medi ambient, i és normal, no veiem la propagació de la crisi (climàtica) com podem veure la del virus». Rellegint el seu missatge recordo ara l'illa apareixent davant meu sense avisar a principis del passat mes de febrer i em dic que, sí, que la crisi climàtica és segurament ben amagada per una lleugera bruma, que ja no és més enllà de l'horitzó, sinó ben camuflada en el camp visual. Però no la fitarem de cara perquè el virus, perquè la crisi econòmica, perquè l'urgència ens faran girar els ulls cap als nostres ulls, i no tindrem el reflex d'apel·lar al nostre poder imaginant aixecant els ulls vers l'horitzó.

Agraïments

Cécile Scott (Atelier des Mirettes), Olga Tomás (Atuell Ceràmica), Fundació Felícia Fuster i Galeria RocíoSantaCruz.